

Pietje Bell en de biologie van het mutsen

In de film *Pietje Bell* (2002) krijgt Pietje een klap met een liniaal van de meester. Met deze straf hadden de meeste ouders in de eerste helft van de vorige eeuw geen moeite. In deze eeuw is het een aanleiding voor eindeloos gemuts. De leeftijdsgrens van de film moest aangepast, want kinderen zouden er nachtmerries van krijgen.

Dit stukje gaat over mutsen. Hoe dit mutsen steeds extremer wordt en hoe de grootste vertegenwoordigers van dit gedrag, radicale feministen, de maatschappij steeds meer schade berokkenen. In het voorbeeld van Pietje Bell wordt een lijfstraf toegediend. Deze lijfstraf viel in de vorige eeuw meer jongens ten deel omdat ze ongeduriger en ongehoorzamer zijn dan meisjes, en ze op school minder goed kunnen stilzitten. Dit is biologisch jongensgedrag. Maar niet voor radicale feministes. Veel van deze dames zijn hoogopgeleid in de genderwetenschap en vanuit die ideologische en dogmatische hoek beweren ze dat dergelijk jongensgedrag is aangeleerd, en niets te maken heeft met biologische mannelijkheid.

Hilarisch genoeg spreiden juist deze feministes ongegeneerd hun biologische vrouwelijkheid ten toon. Dat doen ze door te mutsen: door ongenadig te kwebbelen en te teuten over het hen als vrouw aangedane leed. Dit mutsen begon in praatgroepen in de jaren zeventig tijdens de tweede feministische golf, met als radicaal uitgangspunt dat de vrouw een 'blanke slavin' was omdat ze voor man en kinderen zorgde en daarmee haar leven opgaf. Tot de eeuwwisseling had dit mutsen nog een doel: de broodnodige emancipatie van de vrouw zodat ook zij haar talenten kon ontplooien. Vanaf de eeuwwisseling is dit mutsen geworden tot feministische aanvallen op diegenen die de vrouw nog steeds zwaar beperken (daarbij worden alle voorgaande eeuwen ook vaak meegenomen) in haar doen en laten. Dat zijn op de eerste plaats de man en op de tweede plaats het kind.

In een sketch van Wim Sonneveld, uit de jaren zeventig, komt een man voor die volledig is 'sufgeluld' of wel neergemutst door zijn vrouw. Heden ten dage worden veel mannen geveld door gemuts. Want de man is een boosdoener. Hij wil niet doen wat er van hem geëist wordt. Hij wil zijn biologische mannelijkheid niet verloochenen, hij wil zijn stoerheid niet volledig inruilen voor zachtheid en meegaandheid en hij wil slechts mondjesmaat zorgen. En daarom moet hij worden neergemutst.

Ook in zijn seksualiteit moet deze boosdoener vrouwelijke trekjes gaan ontwikkelen. Hoewel we ons kunnen afvragen of dat voor het voortbestaan van de menselijke soort wel zo'n goed idee is. Want als we naar de radicale feministes kijken, is het opmerkelijk om te zien dat zij op seksueel gebied juist volledig hun biologische vrouwelijkheid demonstreren, door het uitspreken van hun walging over mannelijke seksualiteit. In 2013 bleek uit promotieonderzoek naar de relatie tussen lust en walging dat zowel gezonde vrouwen als vrouwen met seksuele problemen walgen van foto's van vaginale penetratie. Deze gevoelens van walging worden bij gezonde vrouwen opgeheven door seksuele lust. Mits ze de man in kwestie aantrekkelijk vinden natuurlijk.

Op naar de tweede boosdoener waarover wordt gemutst: het kind als handenbinder. Dit kind wordt aangevallen via het moederschap. Zo heeft 'de vastgeroeste visie op het moederschap' voor jarenlange woede gezorgd bij een Nederlandse schrijfster. Zodra haar kind geboren werd begon die woede, en het gemuts, en tijdens zijn opgroeien werd het alleen maar erger. Want het kind was er de schuld van dat het voor haar onmogelijk was om werk en zorg echt te combineren. Deze schrijfster ging de strijd aan met het instituut moederschap, waarmee radicale feministes, die trouwens nooit een zier om kinderen hebben gegeven, altijd al overhoop hebben gelegen.

Volgens hen zit het moederschap een geëmancipeerde vrouw in de weg. Moeders moeten stoppen met het geven van borstvoeding, omdat ze daarmee teveel gebonden zijn aan het kind. En het is beter voor kinderen opgevoed te worden op de professionele kinderopvang dan thuis bij hun ouders. Voor radicale feministes is het duidelijk: wie als werkende vrouw een kind krijgt, bezorgt zichzelf op de eerste plaats een heleboel frustratie omdat ze haar autonomie moet inleveren. Op de tweede plaats heeft ze, door de tijd die ze kwijt is met het krijgen van een baby en het verzorgen ervan, ook te maken met een verlies aan inkomen, de zogenaamde *child penalty* of kind boete. (Een geluk dat we in Nederland zoveel psychologen hebben om al die handenbinders nu en in de toekomst van professionele hulp te voorzien.)

Het gemuts is het wapen van radicale feministes waarmee ze tegenwoordig via sociale media bezig zijn de hele samenleving 'suf te lullen'. Het gemuts dat we allemaal hetzelfde moeten worden, lees: vrouwelijk. Het gemuts dat de vrouw nog steeds van alle kanten wordt achtergesteld, nu zelfs door de kinderen.

Zolang we niet erkennen dat er een biologische kant is aan vrouwen- en mannengedrag, kort door de bocht gemuts versus agressief gedrag, en dat we daar beter op kunnen inspelen, blijft het dweilen met de ideologische genderkraan open. Vrouwen zijn niet de lieve Maria's

zoals ons door veel genderactivisten wordt voorgehouden. Net als bij mannen zitten er behoorlijk kwaadaardige personen tussen. Op veel radicale feministes is het spreekwoord 'zo vals als een kring' van toepassing. Het wordt tijd om deze kringen links te laten liggen, en zo hun voornaamste wapen, het gemuts, buiten bedrijf te stellen.

Angela Crott, schrijfster van *Jongens zijn 't. Van Pietje Bell tot probleemgeval* (2013)

Malden, januari 2023